

Her er min version af min sag om forældremyndighed, bopæl og samvær som varede fra august 2008 til december 2009.

Forholdet til min søns far sluttede efter en voldelig episode. Min søns far havde psykiske problemer, som han fik medicin for. Han havde haft en aggressiv adfærd under samlivet, som havde påvirket vores lille søn så meget, at han fik adfærdsproblemer i børnehaven. Jeg havde haft barselsorloven og var den, der havde passet vores søn. På grund af volden turde jeg ikke længere blive i hjemmet og flyttede fra min søns far med min søn. En måned efter blev vi indkaldt til statsforvaltningen. I den måned havde min søn ikke samvær med sin far, hvilket han havde profiteret positivt af. Han fik det markant bedre og hans adfærd overfor andre blev bedre.

Den første fejl skete, da vi i statsforvaltningen fik at vide, at mødet kun handlede om samvær. I mine papirer stod der, at det handlede om forældremyndighed og bopæl. Der stod ikke noget om samvær. Juristen og den børnesagkyndige var dermed ikke forberedt på, hvad problemerne om forældremyndighed og bopæl handlede om, og jeg var ikke forberedt på at skulle tale om samvær.

Et papir med statsforvaltningens forslag til samvær og et notat om, at vi var enige om fælles forældremyndighed, selv om jeg ikke var enig i det, blev jappet igennem. Først efter mødet gik indholdet af papiret op for mig, og jeg kunne nu se, at det stod som noteret, at vi var enige om det, der stod i papiret.

Dette papir skulle vise sig at følge os igennem hele sagen. Og det er også det samvær der stadigvæk er, trods mine vedvarende anstrengelser for at få det ændret, da det ikke fungerer for min søn. Og fordi der står, at jeg i dette papir sagde god for fælles forældremyndighed, har det i praksis været umuligt at få taget det spørgsmål op igen.

Jeg kunne tydeligt se og mærke, hvad juristen og den børnesagkyndige mente, og det var, at der skulle arrangeres samvær for farens skyld. Der blev ikke tænkt på min søn. Der blev ikke talt om de problemer, min søn havde haft med sin adfærd i børnehaven under samlivet på grund af farens aggressive adfærd i hjemmet og den store forandring, som der var sket med ham i den tid han ikke havde kontakt med faren.

Det har været et stort problem, at der bare blev fastsat standardsamvær i statsforvaltningen uden undersøgelser eller uden oplysning om forholdene. Det har fulgt os lige siden. I statsforvaltningen blev det noteret, at vi ikke kunne blive enige om bopæl, så sagen blev sendt til retten.

Så skulle min søns adresse flyttes til den adresse, jeg havde fået i mellemtiden. Men det var ikke så lige til. Min søn boede hos mig, men fordi faren nægtede at gå med til at skifte adresse, blev det først gjort, da min advokat kom ind over. Det ramte min søn og mig økonomisk. Jeg fik at vide, at der ikke var beviser for, at han boede hos mig hos

folkeregistret, selv om det kunne ses ud af papiret fra statsforvaltningen, hvor faren havde fået week-endsamvær hver 14. dag. Jeg kunne ikke få hjælp nogen steder. Det var som at støde hovedet mod en mur.

Det har i al tiden været svært at kommunikere med min søns far. Han sagde, at alt det, jeg sagde og gjorde, var forkert, og vores kommunikation foregik gennem en lille bog, som min søn havde med til samvær. Sådan er det stadigvæk.

Jeg har den opfattelse, at fælles forældremyndighed er for forældre der kan samarbejde og tale sammen, og igennem hele sagen har jeg virkelig prøvet at samarbejde med faren, men det har ikke kunnet lade sig gøre. Jeg ved, at næste gang der skal tages en beslutning fx om skolevalg, bliver der problemer. Jeg har kun oplevet problemer med tvungen fælles forældremyndighed.

Vi fik tilbudt retsmægling, men det fandt min advokat og jeg ikke egnet. For det første fordi jeg ikke kan kommunikere med min søns far, men også fordi jeg på det tidspunkt var bange for min søns far.

Da sagen blev hovedforhandlet i marts 2009, var der allerede gået over et halvt år fra vi var i statsforvaltningen. I det halve år har min søn og jeg ikke følt, at vi havde fred, og min søn var ked af det hver gang, han skulle på samvær. Min søns far tyranniserede os med alt det han kunne.

Da vi ikke kunne nå til enighed, blev det besluttet, at der skulle være en børnesagkyndig undersøgelse. Jeg har følt, at hvis der er noget, min søns far og jeg har været uenige om, har det været svært for mig at komme igennem med mine ønsker og mine observationer. De er ikke blevet taget alvorligt, selv om jeg er mest sammen med min søn, og han har mest fortrolighed til mig. Vi var fx uenige om længden af sommerferiesamværet. Det blev fastsat, som min søns far ville have det.

Det skulle komme til at blive et problem med afholdelse af sommerferien. Min søn var meget ulykkelig over at skulle være så lang tid væk fra mig. Det havde han ikke været før, og han havde i forvejen problemer, bare han skulle i weekend samvær. Min søn var meget ulykkelig da han skulle i sommerferiesamvær, og jeg kunne ikke få ham overtalt til at blive i børnehaven, da jeg skulle aflevere ham til samværet, så jeg var nødt til at tage ham med hjem igen. Jeg rettede henvendelse til min læge for at få råd til, hvad jeg skulle gøre. Jeg ville have min læges ord for, at det var forsvarligt at udlevere ham, selv om han protesterede, og selv om han skulle være væk i rigtig mange dage.

Faren gik til fogedretten og bad om tvangsudlevering. Men jeg ønskede ikke at slås med faren i fogedretten, og lægen havde undersøgt min søn og sagt, at jeg kunne udlevere på betingelse af, at faren i løbet af sommerferien kom med min søn, så lægen kunne kontrollere, at min søn stadig var OK. Jeg udleverede derfor frivilligt, selvom jeg inderst

inde ikke var tryk ved det. Faren turde ikke andet end at møde hos lægen under samværet, og det gav min søn tryk at vide, at han skulle op til lægen og kunne tale med lægen, mens han var på samvær hos faren.

Retten bestemte, at der skulle foretages børnesagkyndig undersøgelse. Jeg er ikke tilfreds med den børnesagkyndige undersøgelse. Der blev ikke indhentet nye oplysninger fra den børneklíník, som min søn er tilsluttet, selv om de havde betydning for sagen. Den børnesagkyndige kunne se og beskrev, at farens adfærd var præget af tvangshandlinger, som skyldes hans psykiske problemer, men alligevel fremkom ingen anbefaling af, hvem af os der skulle have bopælen, og udvidet samvær til faren blev anbefalet uden at der blev taget stilling til de forhold, som jeg var kommet med, og som talte for at samværet blev indskrænket. Jeg fik bopælen, og samværsordningen fra statsforvaltningen fortsatte uændret.

Alle de problemer, som min søn har haft med samværet, kunne være undgået, hvis der var blevet lyttet til det, jeg har haft at sige, fordi jeg kender vores søn bedst, og han til mig tør sige, hvad han mener. Han er bange for sin far og tør ikke sige ham imod, når han er der.

Det tvungne samvær har fået konsekvenser for min søn. Han har haft angstanfald og er meget utryk ved mange ting. Det skal forklares igen og igen, når han skal på samvær. Han vil stadig ikke af sted på samvær. Der har været problemer fra start til slut, og efter afgørelsen i december 2009, er det kun blevet sværere. Min søns far modarbejder et godt samarbejde.

Jeg havde gerne set, at der blev lyttet noget mere til mine bekymringer om min søn og at det var hans tarv, der var vægtet højest, men det er faren, der er blevet favoriseret hele vejen igennem.

Sagsbehandlingens varighed har også sat sine spor. Det har ikke været nemt at gå i uvished i så lang tid.